

Zilele trecute stateam de vorba despre un subiect pe cat de interesant pe atat de derutant... nu stiu daca pentru mine sau pentru cei cu care vorbeam, dar discutia gravita in jurul "tineretului de azi"... si ma trezisem eu, la 41 de ani, sa iau apararea celor de 18-20 de ani, acel tineret care inca nu stie ce face... cel putin asa se discuta aprins pe acolo. Cum fostii mei colegi din adolescenta pareau mult mai responsabili si intelepti decat mine (parca pentru prima data in viata aveau si controlul), mi-am propus sa fiu si eu altfel si sa ascult pana la capat argumentele lor... adica adio vehementei mele naturale, adio energiei mele debordante de a contrazice si de a sustine pana in abis ideile mele, adio pusului cu botul pe labe pe toti cei ce aveau curajul sa ma contrazica sau chiar sa nu fie de acord in totalitate... ca mi-a prins bine sau nu, habar n-am... Voi vedea ce va fi acum sau in viata cealalta... Am tras insa cateva concluzii, toate dinspre 40 spre 20... Poate ca voi avea si rabdarea si sansa de a privi si dinspre 20 spre 40... -am inteles ca acel conflict intre generatii a fost, este si va fi etern, ca unii vorbesc o limba si altii alta, ca cei care s-au nascut mai devreme decat altii sunt mai indreptatiti sa creada ca le stiu pe toate... desi, de cele mai multe ori, nu realizeaza ca ei ajung "ancorati" intr-o lume care nu mai e a lor de multa vreme... si ca ei ar trebui sa fie, de fapt, cei care sa se schimbe... sau sa accepte ideea ca unii se si pot schimba... imi amintesc cum ai mei imi spuneau acu' vreo 20 de ani cat de sucita e lumea, ca pe vremea lor erau scoli de fete si baieti, ca daca vedeau un profesor pe trotuar trebuiau sa treaca strada, ca rusinea si tupeul avea alte exprimari... iar ca generatia mea a uitat ce inseamna respectul, educatia, cei 7 ani... acelasi copy-paste continua sa fie de actualitate si astazi...

-am inteles ca daca te-ai nascut mai tarziu decat ceilalti esti, oricum ai fi, un copil inca "necopt" care inca nu stii cu ce se mananca viata asta dura... ca trebuie sa-i fii "jucarie" parintelui tau pana cand iti vei lua zborul... dar si reper de evaluare a pedagogului nascut peste noapte parinte... sau parinte ajuns pedagog...

-am inteles ca parintii trebuie sa se ocupe de educatia ta in cel mai bun mod, sacrificandu-si aspiratiile personale, visele din copilarie (daca au/a existat), sa renunte la multe (chiar la ei) pentru evolutia si dezvoltarea ta... sa-ti insufla putere si sa te perfectioneze, sa poti pune in realitate si neimplinirile alor tai... ei ramanand mai degraba cu bucuria bucuriilor tale... care trebuie insa sa fie raportate la sistemul in care trebuie sa dovedesti ca "reusesti"...

-am inteles ca nebunia din adolescenta ti-o vei pierde mai repede sau mai tarziu, dar se va intampla sigur alaturi de ceilalti de-un leat cu tine... pentru ca daca nu va fi asa, nu vei fi considerat responsabil, matur si asezonat la varsta la care ai ajuns... iar daca nici pe linie profesionala, materiala sau sentimentala nu performezi in standardele si reperele clasice, e clar ca esti un "nerealizat"... un neinteles... numa' bun de compatimit de cei ce stiu sa ia viata in piept...

-am inteles ca daca iti propui sa fii ca ceilalti poti sa o faci usor... mediul te impinge si te arunca in aceste standardizate repere... dar daca uiti sa fii tu, cel care simte ca asa vrea el sa simta orice, degeaba te bucuri de trairia momentului... e doar perceptie si nu realitate... orice varsta ai avea, nu e o rusine nici sa fii prea mic si nici prea mare... aceste repere secventiale si independente ajung sa-ti ghideze viata, sa ti-o manipuleze, chiar sa traiesti prin ea si nu ea prin tine...

-ca la 40 de ani nonconformismul iti este aliat doar in spirit... in societate poate sa-ti fie cel mai mare inamic, alaturi de frica de a te vedea pe tine insuti, debarasat de prejudecati, scuze si

explicatii... si poate ca de aici translatarea spre 20 de ani poate fi o forma de frustrare, de neputinta, de "Paradis pierdut"... de parca Milton ti-ar impune sa-i citesti opera doar la o anumita varsta...

-am inteles ca pentru a face un copil trebuie curaj, responsabilitate si asumare a vietii cu toate consecintele aferente... de asta e bine sa fii intai copt pentru asa ceva, sa-ti faci un rost, o casa, o familie, o situatie financiara stabila si apoi copilul... desi, mai tarziu poate si realizezi ca aceasta diferenta de 20 de ani (generica) intre parinte-copil este doar o constanta ce se translateaza insa foarte abrupt pe masura ce se inainteaza in varsta, daca sistemul te conduce...

-am inteles ca, tot dinspre 40 spre 20, daca nu faci un copil, nu-ti gasesti rostul in viata asta... suna ca si o religie, o axioma, o forma clasica de a urma pasi pe care trebuie sa-i faci chiar daca nu simti asta... dar care iti ofera avantaje, echilibre si socializari pertinente intr-o societate model a mileniului 3... desi am cunoscut suflete libere si implinite fata de ele fara a parcurge nici unul din pasii enumerati pana acum...

Asadar, am inteles multe si mi-am dat seama ca n-am nici o treaba cu astfel de evaluari, de concluzii, de judecati... Fiecare trebuie sa faca ceea ce simte, ceea ce poata sa simte si e doritor sa simta... Iar compromisurile pe care le face in fata societatii trebuie sa fie acceptate in primul rand de el, sa fie constient ca le-a facut si ca trebuia sa le faca, la un moment dat... dar nu sub forma de sacrificiu, caci atunci moare ceva din el... iar un intreg ce nu mai este intreg nu mai poate sa intregeasca nimic, nicicum, nicicand, niciunde, nicaieri... poate doar sa lipeasca, cu scotch, oja sau lipici, o oglinda interioara semiobscura dar falsa, eventual sa redea forma unui elefant spart folosit ca bibelou de portelan aplicat peste un mileu latent si abandonat de trai si sperante... sau sa rezoneze doar cu un mit al pesterii bazat pe umbre si perceptii, pe forme si nu pe fond...

Ma amagesc sa cred ca nu varsta creeaza aceste falii... ci mai degraba egoismul, prejudecata, sacrificiul (in)util si ruperea de ceea ce ar trebui sa fie fiecare din noi, macar la un moment dat, in asa numitul clopot al lui Gauss... unii poate nu l-au identificat pana acum... altii se bucura de faptul ca l-au vazut, l-au auzit, l-au simtit, l-au trait... si ca inca mai exista, acolo, pe un raft, intr-un album al amintirilor din alte vremuri... dar mai sunt dezaxatii, neintegratii, clovnii, care continua sa-si traiasca nebunia in cel mai sincer si neconditionat mod, de fapt nebunia de a ramane copil, de a se bucura de copilarie, departe de o lume ce pare de mii de ani ca se simte bine in forma asta, bine structurata, pe repere impuse si nu traite, pe repere acceptate si nu cucerite...

LA MULTI ANI!

29 decembrie 2011

AUTOR: Doru Atomei (
[Kogaionon Magazine](#)

)□